

**Arthur Rimbaud:**

**A kenyér-lesők**

A téli hóba, téli ködbe,  
A széles pincelyukra dőlve  
Áll öt gyerek.

Feszült inakkal lesve, térden  
Bámulják, hogy süti a pék benn  
A kenyeret...

Erős, fehér, nagyizmú karja  
A szőke tésztát megcsavarja  
S bedugja jól.

Hallják pattogni a kenyérkét,  
Aztán a mosolygós, kövér pék  
Egy dalt dalol.

Mind kuksol ottan, egy se moccan  
És a pirosuló lyukra hosszan  
Néznek kívül.

S ha holmi gazdag dáridóra  
A szőke, illatos cipócska  
Végre kisül;

S a füstlepett gerenda alján  
Dalolni kezd a drága, halvány  
Kenyér-darab;

És száll a tűz-ajtón az élet,  
Bús, árva lelkük is feléled  
A rongy alatt.

Ruhájukat a dér befújta,  
De ég szemük és élnek újra,  
S csak néznek ők.

Rózsás orruk a rácsra nyomják  
S dalolnak, látva ezt a pompát,  
Bús fény-lesők.

Imát dalolnak epedezve  
S úgy lehajolnak a kemence  
Szent fényinél,

Hogy szétreped rajtuk a nadrág  
S elkapja lengő ingök alját  
A téli szél...

Kosztolányi Dezső fordítása

megzenésítette: a Szélikáltó együttes

<http://www.szelkialto.hu/index.php?am=7>